

Για την αγάπη του Χριστού (Ηρακλής Αθ. Φίλιος, βαλκανιολόγος-θεολόγος)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ένας άνθρωπος για την αγάπη των ανθρώπων μπορεί πολλά να κάνει. Θα λάβει όμως περισσότερες απογοητεύσεις και λίγες χαρές. Ένας πιστός για την αγάπη του Χριστού μπορεί πάλι πολλά να κάνει. Θα λάβει όμως περισσότερες ευλογημένες «απογοητεύσεις» και περισσότερες χαρές.

Ο Όσιος Πορφύριος έλεγε μία φράση πολύ ανατρεπτική και αποστομωτική. Με σθένος ομολογούσε πως «ο Χριστός είναι το παν» και πως για την αγάπη αυτή έγινε «αλήτης Χριστού». Η αγάπη αυτή πότισε με αίμα το δέντρο της Εκκλησίας όταν οι διωγμοί, οι έριδες, οι αιρέσεις και οι πόλεμοι μάχονταν αυτό το δέντρο της ζωής. Ένα δέντρο που έχει κεφαλή τον Χριστό και τα κλαδιά του είναι όσοι είναι βαπτισμένοι στο άγιο όνομα του Τριαδικού Θεού.

Είναι αλήθεια πως η ζωή επιφυλάσσει εκπλήξεις στους ανθρώπους. Οι άνθρωποι θεωρούν δεδομένο ότι οι συνάνθρωποι τους θα τους δεχτούν με αγάπη και θα τους

σεβαστούν. Αυτή η σκέψη και συνάμα αναμονή αποτελεί άγνοια. Ένας υποψιασμένος άνθρωπος έχει μία σφαιρική αντίληψη της των πραγμάτων αλήθειας. Οι περισσότεροι ζητάνε να πάρουν πολλά αλλά δίνουν λίγα. Άλλοι αναμένουν λίγα αλλά παίρνουν πολλά. Όλοι αυτοί οι συσχετισμοί και οι αναλογικές προσδοκίες εκμηδενίζονται μπροστά στην αγάπη του Χριστού.

Με άλλα λόγια η αγάπη του Χριστού είναι το παν. Ο ίδιος ο Χριστός είναι το παν. Όταν η ψυχή δίνεται απροϋπόθετα σε μία συνάντηση με τον Χριστό, ακόμη κι αν σταυρωθεί στην πορεία της ανάβασης και πέσει και ξεκινήσει πάλι από την πτώση και φτάσει λίγο παραπάνω από την πρώτη ανάβαση και γκρεμιστεί ξανά και σηκωθεί για να φτάσει ψηλότερα κ.ο.κ., έχει ξεκινήσει ήδη ένα ταξίδι που θα ανατρέψει ακόμη και τις πιο απαισιόδοξες εκτιμήσεις.

Ο άνθρωπος μπορεί να πέφτει συνεχώς. Ο πιστός μπορεί να πέφτει κι εκείνος συνεχώς. Ο πρώτος οδηγείται στην απελπισία γιατί δεν έχει Χριστό στην ψυχή του. Ο δεύτερος μοιάζει με τον τελευταίο δρομέα που πριν την τερματική γραμμή θα κάνει την έκπληξη. Φαινομενικά πέφτει, υπαρξιακά αποθαρρύνεται, οντολογικά τερματίζει.

Έχει διαφορά ένας άνθρωπος από έναν πιστό. Ο πρώτος αγαπάει φθαρτά. Ο δεύτερος αγαπάει αιώνια. Η φθαρτότητα του πρώτου δεν του επιτρέπει να αναλώνεται σε μία άεναη και αναλλοίωτη εκφραστική κίνηση που διατηρεί παρά τις φθοροποιές δυνάμεις του χρόνου την εκστατική της δυναμική του να δίνεσαι χωρίς να λαμβάνεις. Αυτό το παρέχει η αγάπη του πιστού. Ο άνθρωπος αγαπάει ιδιοτελώς, εντασόμενος ο ίδιος σε ένα ωφελιμιστικό πεδίο συγκρουσιακών αντιλήψεων που κινείται μεταξύ συνειδητού και ασυνείδητου. Ο πιστός αγαπάει κενωτικά και έχει αρχή της ζωαρχικής αυτής αγάπης την κένωση του κατεξοχήν κενωθέντος Λόγου του Θεού.

Για την αγάπη των ανθρώπων ο άνθρωπος θα επιστρέφει από εκεί που ξεκίνησε. Για την αγάπη του Χριστού ο πιστός θα προχωράει για εκεί που προορίζεται. Όλοι δέχονται ευλογημένες κλήσεις από τον Θεό. Και όταν οι οποιεσδήποτε αυτές κλήσεις γίνουν βεβαίωση ότι η φωνή του Σινά απευθύνεται προσωπικά και ανατρεπτικά στον καθένα, κανείς δεν έχει το δικαίωμα να αρνηθεί την κλήση αυτή. Κανείς, ποτέ και για κανέναν. Πάνω απ' όλα είναι η αγάπη του Χριστού. Και όταν ο άνθρωπος βάλει τον Χριστό πάνω από τους γονείς, πάνω από τους ανθρώπους, πάνω από τις σχέσεις, πάνω από κάθε μία σχεσιακή κατάσταση, είναι γνήσιος φίλος του Χριστού.

Για την αγάπη αυτή ζει και κινείται. Εξ' αιτίας αυτής της αγάπης ανασυντάσσεται και μεταμορφώνεται για να τον μεταμορφώσει ο Θεός εις δόξαν δική του. Έχει

νόημα να αποκτήσεις τα πάντα, να ζήσεις την ευδαιμονία αν απέχεις από την αγάπη του Χριστού; Υπάρχουμε γιατί ζούμε στην αγάπη αυτή. Αν την αρνηθούμε, πέρα από το ότι αμέσως οδηγούμαστε στον προσωπικό μας εκμηδενισμό, δεν υπάρχουμε στον εαυτό μας, στους άλλους, αλλά πρωτίστως αρνούμαστε την πηγή της ζωής.

Αν βυθιστούμε στην αγάπη των ανθρώπων και θεωρήσουμε έρεισμα των αναζητήσεων μας αυτή την αγάπη, από τώρα ας θρηνήσουμε για την αποκοπή μας από την αγάπη του Χριστού. Αν βυθιστούμε στην αγάπη του Χριστού, συνεχίζουμε το δρόμο μας, το κάλεσμα μας, τις σκέψεις και τις όμορφες μας αγωνίες επειδή ζούμε στην αγάπη του Χριστού. Αξίζει να ζεις για να ματώνεις για την αγάπη του Χριστού και να ανασταίνεσαι μεταμορφωτικά υπό την φωτοχυσία του θαβωρείου φωτός. Ματώνει; Ναι ματώνει πολλές φορές. Πονάει; Ναι πονάει πολλές φορές. Πληγώνει; Ναι πληγώνει πολλές φορές; Αλλά έχει ένα χάρισμα. Μία ευλογημένη προοπτική στον χρόνο που έρχεται, στον χρόνο που κυλάει.

Ευωδιάζει Χριστό. Ευωδιάζει Εκκλησία. Μυστικά, ήσυχα, ταπεινά. Με υπακοή και λιώσιμο του όλου είναι στη θεϊκή αγάπη. Η αγάπη αυτή μυρίζει θυμίαμα βγαλμένο από τον αέναο εσπερινό του ουράνιου ναού που θυμιατίζει την αγιοσύνη του στο κατζίο της ψυχής. Ζωγραφίζει με πνεύμα Θεού την ευλογημένη συνάντηση Θεού και ανθρώπου. Σμιλεύει τη σωτηρία πάνω στο σώμα γυμνών και κουρασμένων ψυχών που η τελευταία τους πτώση έγινε στο σκαλοπάτι της προσευχής. Δίνει την ουσία του να είσαι και να γίνεσαι κατά χάριν Θεός. Ευεργετεί ό,τι πιο ειδεχθές έχτισε το σώμα των αμαρτωλών σκέψεων και νοσηρών φαντασιώσεων. Γι' αυτή την αγάπη αξίζει να ζεις και να ανταποκρίνεσαι σ' αυτή για την ολοκλήρωση ενός σχεδίου που ο Θεός μίλησε. Για την αγάπη αυτή αξίζει να ζεις και να πεθαίνεις. Δηλαδή να ζεις!